26 Δεκεμβρίου 2018

Η οικογένεια που έμαθε τα επιτραπέζια στους Έλληνες

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Για τον Χρήστο Ρεμούνδο, η ζωή μοιάζει με μία παρτίδα Γκρινιάρη.

‘Γκρινιάρης’, ‘Φιδάκι’, ‘Τόμπολα’. Τρία από τα πιο κλασικά παιχνίδια που έχουν γεννηθεί σε αυτό τον τόπο κοσμούν το πάνω ράφι του γραφείου του Χρήστου Ρεμούνδου. Ο πατέρας του, άλλωστε, ήταν αυτός που τα σύστησε στο ελληνικό κοινό, χωρίς να ξέρει ότι 70 χρόνια μετά θα υπάρχουν ακόμα παρέες που αφιερώνουν χρόνο και χαμόγελα πάνω από τα ταμπλό που εμπνεύστηκε, ενώ τα πιο συλλεκτικά πωλούνται στο ebay και εκτίθενται σε Μουσεία Παιχνιδιών.

Ο πατέρας μου, Χαράλαμπος Ρεμούνδος, γεννήθηκε στην Άνδρο. Τα παιχνίδια που παίζανε τα παιδιά εκείνη την εποχή, πριν τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο δηλαδή αλλά και κατά τη διάρκειά του, ήταν όλα για έξω από το σπίτι. Ελάχιστα παιδιά είχαν τη δυνατότητα να έχουν παιχνίδια τύπου τρενάκια, αλογάκια, στρατιωτάκια κτλ για μέσα στο σπίτι. Ήταν, οπότε, φυσικό επακόλουθο για ένα παιδί που τα μόνα του παιχνίδια ήταν κουρέλια (που γινόντουσαν μπάλες), καλάμια και λάσπες, να ονειρεύεται παιχνίδια που θα παίζει με τους φίλους του μέσα στη θαλπωρή του σπιτιού.

Το 1948, λοιπόν, σε μία εποχή που τα επιτραπέζια παιχνίδια ήταν ελάχιστα έως ανύπαρκτα. αποφασίζει να ασχοληθεί επαγγελματικά με το μεγάλο απωθημένο της παιδικής του ηλικίας. Λίγο καιρό αργότερα κυκλοφόρησε το ‘Ludo’, το οποίο μετονόμασε στον θρυλικό ‘Γκρινιάρη’, ένα παιχνίδι που παίζεται ακόμα και σήμερα

και αποτελούσε το best seller της δεκαετίας του ’60. Όχι μόνο επειδή είναι διασκεδαστικό με πολλές ανατροπές, αλλά και γιατί ήταν το πρώτο επιτραπέζιο που κυκλοφόρησε με πιο παιχνιδιάρικο και αστείο τίτλο. Ένας πολύ γνωστός ηθοποιός μου είχε πει τη δεκαετία του ’80: ‘Φαντάσου μία παρτίδα Γκρινιάρη, για παράδειγμα, σαν μία καθημερινή μέρα. Ξεκινάς να παίξεις με τους φίλους σου και γελάς, θυμώνεις, χάνεις, κερδίζεις και όταν τελειώσεις, βάλεις τα πράγματα μέσα και κλείσεις το κουτί, διαπιστώνεις πως μπορεί να έχεις συναντήσει δυσκολίες, αλλά πέρασες ωραία. Σαν μία καθημερινή μέρα! Η ζωή δεν είναι παιχνίδι, αλλά τα παιχνίδια είναι σαν τη ζωή’. Μου έχει μείνει αυτό. Συμφωνώ. Η ζωή μοιάζει με μία παρτίδα Γκρινιάρη.

Ακολούθησαν κι άλλα θρυλικά παιχνίδια όπως το ‘Φιδάκι’ και η ‘Τόμπολα’, ενώ τη δεκαετία του ‘70, στην εποχή της τηλεόρασης, κυκλοφορήσαμε, σε συνεργασία με τον παρουσιαστή Ίκαρο, σαν επιτραπέζιο το ‘Μήπως Γνωρίζετε?’, το οποίο ήταν βασισμένο στο ομώνυμο τηλεοπτικό κουίζ. Αυτό το παιχνίδι ήταν στο Νο 1 στις πωλήσεις για τουλάχιστον 10 χρόνια. Μετά από αυτά, στα τέλη του ’70 και όλο το ’80 μαζί με τα κλασικά βγάλαμε παιχνίδια με διάφορους ήρωες από την τηλεόραση, με τον ‘Sport Billy’ και την ‘Πίπη Φακιδομύτη’ να ξεχωρίζουν. Το εντυπωσιακό σε αυτούς τους κωδικούς, κάτι που δεν το είχαμε ξανασυναντήσει, ήταν ότι η μονάδα μέτρησης για τις παραγγελίες ήταν το φορτηγό! Δηλαδή ένα φορτηγό τον έναν κωδικό κι άλλο ένα τον άλλο, ενώ στα άλλα προϊόντα ήταν συνήθως η 12άδα.

> ***Αργότερα στο ’90 βγάλαμε τον ‘Τιτανικό’, ο οποίος εκείνη την εποχή παιζόταν στις κινηματογραφικές αίθουσες με τρομερή επιτυχία. Εμείς, όμως, ‘πειράξαμε’ την αληθινή ιστορία και βάλαμε τους παίκτες να σώζουν τους ναυαγούς. Στο δικό μας (επιτραπέζιο) κόσμο ο Λεονάρντο Ντι Κάπριο είναι ακόμα ζωντανός***

Όπως καταλαβαίνεις μεγάλωσα μέσα στο εργοστάσιο, που ήταν για εμένα το σπίτι μου κι έμαθα από πολύ νεαρή ηλικία πώς φτιάχνεται ένα επιτραπέζιο παιχνίδι σε όλες του τις φάσεις, από τη σύλληψη της ιδέας – που μερικές φορές απαιτούσε πολύ χρόνο κι άλλες ερχόταν από μόνη της -, μέχρι και την παράδοση στα καταστήματα. Θυμάμαι, μάλιστα, τον πατέρα μου να ζητάει συχνά την άποψή μου για τα νέα επιτραπέζια, τα οποία έπαιζα με τους φίλους μου για να τα ‘τσεκάρω’. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη φορά που μου έδωσε να παίξω το παιχνίδι ‘Εν Τούτω Νίκα’ και διαπιστώσαμε ότι δεν τελείωνε. Ε, το στήσαμε από την αρχή.

Είναι ευλογία για ένα παιδί να μεγαλώνει μέσα στα παιχνίδια. Είναι σαν ζεις μέσα σε ένα ζαχαροπλαστείο χωρίς να χαλάνε τα δόντια σου. Άσε, που οι περισσότεροι φίλοι του πατέρα μου είχαν καταστήματα, αποθήκες και εισαγωγές παιχνιδιών. Είχα τη τύχη, εκτός από τα δικά μας παιχνίδια, να παίξω σαν παιδί με σπάνια παιχνίδια από όλο τον κόσμο. Το δικό μου, πάλι, αγαπημένο από όλα ήταν το ‘Daktari on Safari’, που βγάλαμε τη δεκαετία του ’60 και ήταν εμπνευσμένο από μια σειρά της τηλεόρασης. Κυνηγούσες τους λαθροκυνηγούς και έσωζες τα ζώα! Όπως καταλαβαίνεις είχε πάρα πολλά ζώα και κυνηγούς κι όταν δεν είχα παρέα να παίξω, άνοιγα το ταμπλό άπλωνα πάνω του τα ζώα και τους κυνηγούς κι έφτιαχνα με τη φαντασία μου δικά μου παιχνίδια.

Στον τοίχο πίσω του ασπρόμαυρα κάδρα μαρτυρούν τις εφτά δεκαετίες που κουβαλά στις πλάτες της η επιχείρηση. Του ζητώ να μου απαριθμήσει τα ‘παράσημα’ αυτής της περιόδου.

Για εμένα το πιο μεγάλο παράσημο είναι ότι μετά από 70 χρόνια ασταμάτητης λειτουργίας όχι μόνο υπάρχουμε και εξελισσόμαστε, αλλά μας προτιμούν για τα παιδιά και τα εγγόνια τους και όλοι αυτοί που έπαιζαν ως παιδιά με τις δημιουργίες μας. Τεράστιο πράγμα. Βεβαίως, δεν μπορώ να ξεχάσω αυτό που μου είπε κάποτε ένας πολύ σπουδαίος παιχνιδάς, ιδρυτής και ιδιοκτήτης της μεγαλύτερης ίσως αλυσίδας παιχνιδάδικων, ότι η οικογένειά μου έμαθε το επιτραπέζιο στους Έλληνες. Μια σπουδαία στιγμή που έχουμε ζήσει ήταν και με τον ‘Τιτανικό’, που μας το ζήταγαν όλοι οι έμποροι για αποκλειστική διάθεση.

Ακόμα δεν μπορώ να ξεχάσω Υπουργό, που οι γονείς του είχαν μεγάλη αποθήκη παιχνιδιών στη Θεσσαλονίκη, ο οποίος σε εγκαίνια κλαδικής μας έκθεσης έψαξε να μας βρει, επειδή μας θυμόταν από παιδί

Η συζήτησή μας πηγαίνει στη σύγχρονη εποχή της τεχνολογίας, η οποία για πολλούς είναι 'εχθρός' των επιτραπέζιων παιχνιδιών. Με διορθώνει.

Τα επιτραπέζια δεν έχουν εχθρούς. Ο μόνος εχθρός του επιτραπέζιου είναι το κακό επιτραπέζιο. Η τεχνολογία μας έχει βοηθήσει να εξελίξουμε σε πολύ μεγάλο βαθμό τα παιχνίδια μας. Αυτό συμβαίνει γιατί όταν ένα παιδί έχει μάθει το tablet, θέλει και το επιτραπέζιό του να είναι και εκείνο γρήγορο, με πολύ χρώμα, έξυπνο. Μην ξεχνάμε ότι όσο προοδεύουμε σαν κοινωνία, τόσο και τα παιδιά μας γίνονται πιο έξυπνα και πιο απαιτητικά. Τα παιχνίδια υψηλής τεχνολογίας είναι εξαιρετικά και πάντα τα κοίταγα με θαυμασμό για το πόσο εξελίσσονται. Αλλά θεωρώ πως είναι κυρίως για τις ώρες που είναι ένα παιδί μόνο του ή έχει και ένα φίλο για παρέα. Τις στιγμές με όλη την οικογένεια ή την παρέα δεν μπορούν να τις καλύψουν όπως ένα καλό επιτραπέζιο. Επίσης, στα καινούργια επιτραπέζια έχει μπει και η σύγχρονη τεχνολογία. Από buzzer και φωνές ζώων μέχρι και εφαρμογές σε κινητά τηλέφωνα. Ακόμα, βλέπουμε ότι ενώ τα προηγούμενα χρόνια τα επιτραπέζια ήταν παιχνίδια μόνο για τα παιδιά, τώρα γίνονται ο συνδετικός κρίκος της οικογένειας και η αφορμή για να βρεθούν πάλι οι παρέες.

Ξέρεις το μεγάλο στοίχημα μίας εταιρείας με τη δική μας ιστορία είναι να παραμένει σύγχρονη και ταυτόχρονα κλασική. Ξεκινάει από σύγχρονη και με τα χρόνια, όταν την έχει αποδεχτεί το κοινό και την έχει αγαπήσει γίνεται και κλασική. Όταν, λοιπόν, έχεις γίνει στη συνείδηση του κόσμου μία κλασική εταιρεία, προσπαθείς να φτιάχνεις παιχνίδια σύγχρονα και μοντέρνα. Τώρα, αν και αυτά με την σειρά τους έχουν πολύ υψηλή παικτική αξία θα γίνουν με την σειρά τους κλασικά. Είναι ένας τεράστιος κύκλος αλλά και ο μόνος τρόπος για να υπάρχεις μέσα στην αγορά και να σε θυμούνται τα παιδιά για πάντα.

Ο χρόνος της συνέντευξης έχει τελειώσει και πρέπει να πάει τα παιδιά του στο τοπικό κολυμβητήριο. Τον ρωτάω ποια είναι τα αγαπημένα τους παιχνίδια. Γελάει.

Τα παιδιά μου αγαπούν δύο πράγματα, τόσο διαφορετικά μεταξύ τους: το Youtube και τον ‘Μουτζούρη’. Απολαμβάνουν δε να μουτζουρώνουν τον μπαμπά και την μαμά. Ευτυχώς καθαρίζεται πάρα πολύ εύκολα.

Φωτογραφίες: Βαγγέλης Δημόπουλος/Αρχείο Βιοτεχνίας Ρεμούνδου.

Πηγή: **oneman.gr**